

og Ladning ofte foregaar ved Dampmaskinens Hjælp og under jævnlig Benyttelse af Dampvognene, kunne være forbundne med forstyrrende Larm.

Forbudet mod Kjørsel med Arbeidsvogne i Kjøbenhavn og de andre Kjøbstæder er i Overensstemmelse med den Grundtanke, hvorpaa Forslaget § 1 hviler, bibeholdt. Ministeriet har ikke været nogen Tvivl om, at saadan Kjørsel som Regel bør være forbudt fremdeles ligesom hidtil. Derimod har man ikke været blind for, at der paa visse Steder kan vise sig en Nødvendighed for at indrømme Undtagelser herfra, hvilke dog i saa Fald ikke bør gaa videre end fornødent. Men da Forholdene i saa Henseende stille sig temmelig forskjelligt i de forskjellige Kjøbstæder, har man troet det rigtigst at ordne dette Forhold ved lokale Forordninger, som naturligt ville finde deres Plads i Politivedtægter, hvilke nu ifølge Lov 4. Febr. 1871 § 1 ere indførte i samtlige Landets Kjøbstæder. Det kan saaledes være ønskeligt, at der indenfor visse Grænser tillades Kjørsel med Arbeidsvogne for at bringe Gods til afgaaende Dampskibe eller Fernbanetog, men det maa erkendes for naturligt, at det da ved Stedets Politivedtægt kan foreskrives, at saadan Færdsel kun maa finde Sted ad visse mere affides liggende Gader og Vete, ligesom ogsaa nærmere Bestemmelser i Henseende til Tiden, paa hvilken sli Kjørsel kan taales, kunne træffes. Ogsaa kan der efter Omstændighederne være Grund til idetmindste i Kjøbenhavn og maaste i andre af de større Kjøbstæder at indrømme Undtagelser med Hensyn til enkelte Arter af Arbeidskørsel under Sagttagelsen af fævegne Forordninger, f. Ex. for at henbringe Brød og desl. til vedkommende Udsalgstæder, eller for at transportere Is eller andre Varer, der ei kunne holde sig ret længe.

Til § 2.

Lovforslaget gaar ud fra, at det vilde betage Helligdagen dens væsentligste Præg og saa godt som ganske udslutte Forskjellen mellem Søndage og Helligdage, dersom Butikkerne skulde kunne holdes aabne hele Helligdagen igjennem ganske paa samme Maade som om Søndagedne. Ikke blot vilde den Ro og Stilhed, som nu paa Helligdagen hviler over de ellers af travl Virksomhed opfyldte Gader i Byerne, derved forsvinde til Forargelse for Mange, men en talrig Klasse af Befolkningen vilde blive berøvet den eneste Fridag og Hviledag, hvoraf den er i Besiddelse, idet de fleste navnlig mindre Handlende vilde føle sig bundne til at holde aabent, naar blot enkelte af deres Standskæller gjorde det, hvilket vistnok aldrig vilde kunne undgaa, idet Enighed imellem saamange om at holde lukket ikke let vilde kunne opnaas eller vedligeholdes. Som det vil bemærkes, forlanger Lovforslaget kun, at Butikkerne skulle holdes lukkede, og at Udsalg paa offentlig Gade eller Vej skal

standse, og kun Overtrædelse heraf medfører Straf. Derimod lyder Forbudet ikke, saaledes som i Forb. 26de Marts 1845 § 5, paa, at al Kjøben og Sælgen paa de nævnte Steder skal ophøre, og der vil derfor, hvis Forslaget bliver til Lov, ikke for Fremtiden være at anvende Straf paa den Handlende, som, uden at aabne sin Butik, afhænder Et eller Andet til den, som søger ham i hans Hus. Lovforslaget gaar herved ud fra, at saadan Handel dels ikke tildrager sig nogen offentlig Opmærksomhed og derfor ikke kan virke forstyrrende med Hensyn til Helligdagens almindelige Præg dels kun vil forekomme undtagelsesvis i Tilfælde, hvor det virkelig er Vedkommende i særlig Grad magtpaaliggende at erholde den Gjenstand, der kjøbes. De eneste Undtagelser, som der ses nogen Grund til at opstille, naar Forbudet indskrænkes paa foransførte Maade, ere at det fremdeles som hidtil bør være Apothekerne tilladt at holde aabent om Helligdagene, ligesom det ogsaa i Overensstemmelse med en paa mange Steder heftende Praxis er foreslaaet, at Udsalg af Brød og Mælk i aaben Bod skal kunne finde Sted. De øvrige Undtagelser, som indeholdes i Forb. 1845 § 5, ville blive overflødige efter Lovforslaget, dels fordi al Handel overhovedet er tilladt uden Indskrænkning indtil Kl. 9, dels fordi der i de enkelte Tilfælde, hvor en eller anden Ting behøves til øjeblikkelig Hjælp, Intet er til Ginder for at kjøbe den ved at søge vedkommende Handlende ad anden Vej end gennem den aabne Butik.

Til § 3.

Denne Bestemmelse behøver formentlig ingen Motivering; kun bemærkes, at lokale Væmpelser i den kunne finde Sted ad den i § 12 angivne Vej.

Til § 4.

Foraaavdt Forb. 26de Marts 1845 § 7 forbyder Gæstgivere eller Andre, der holde Værtshus, at have „diddende Gæster“ inden Kl. 4, er denne Lovbestemmelse vistnok i lang Tid ikke bleven overholdt og lader sig vistnok ikke overholde uden stor Ulempe og uden at vække betydelig Misforhold hos Befolkningen. Lovforslaget har derfor ikke bibeholdt den, men Forbudet rettes kun mod, at der paa offentlige Bevarningssteder holdes Gilde, Drickelag eller anden lignende selskabelig Sammenkomst mellem Kl. 9—4. At saadanne Forlystelser, der let udarte til at blive støiende, ikke bør tillades paa offentlige Steder i den Tid, i hvilken øvrigt Helligdagens Fred og Ro søges overholdt, og i hvilken derfor selv nyttige Sysler skulle hvile, naar de kunne indvirke forstyrrende, kan neppe med Grund bestrides og er ogsaa idetmindste i Kjøbenhavn hidtil bleven overholdt. Derimod er der efter Lovforslaget Intet til Ginder for, at Personer eller Familier, som indfinde sig paa offentlige Bevarningssteder, paa sædvanlig Maade beværges med Drikke eller anden ad det i saa Henseende kommer i Betragtning, om de maa siges